Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 26. marca 2020 *

„Predhodno odločanje – Okvirni sklep 2008/947/PNZ – Vzajemno priznavanje sodb in pogojnih odločb – Področje uporabe – Sodba, s katero je izrečena pogojna kazen zapora – Spremljevalni ukrep – Obveznost nestoritve novega kaznivega dejanja – Pravno določena obveznost“

V zadevi C-2/19,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Riigikohus (vrhovno sodišče, Estonija) z odločbo z dne 11. decembra 2018, ki je na Sodišče prispela 4. januarja 2019, v kazenskem postopku zoper

A. P.,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi J.-C. Bonichot, predsednik senata, M. Safjan, L. Bay Larsen (poročevalec), sodnika, C. Toader, sodnica, in N. Jääskinen, sodnik,

generalni pravobranilec: M. Bobek,

sodna tajnica: C. Strömholm, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 14. novembra 2019,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za A. P. M. Lentsius in G. Sile, vandeadvokaadid,

– za estonsko vlado N. Grünberg, agentka,

– za latvijsko vlado V. Soņeca, L. Juškeviča in I. Kucina, agentke,

– za madžarsko vlado M. Z. Fehér, M. M. Tátrai in V. Kiss, agenti,

– za poljsko vlado B. Majczyna in J. Sawicka, agenta,

– za Evropsko komisijo S. Grünheid in K. Toomus, agentki,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 6. februarja 2020

izreka naslednjo

* Jezik postopka: estonščina.

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago Okvirnega sklepa Sveta 2008/947/PNZ z dne 27. novembra 2008 o uporabi načela vzajemnega priznavanja sodb in pogojnih odločb zaradi zagotavljanja nadzorstva nad spremljevalnimi ukrepi in alternativnimi sankcijami (UL 2008, L 337, str. 102).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru postopka za priznanje v Estoniji sodbe, ki jo je izdalo Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesa (sodišče okrožja Latgales mesta Riga, Latvija), s katero je bil A. P. obsojen na kazen zapora treh let, katere izvršitev je bila pogojno odložena.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 V uvodnih izjavah 8 in 24 Okvirnega sklepa 2008/947 je navedeno:

„(8) Namen vzajemnega priznavanja in nadzorstva nad pogojnimi kaznimi, pogojnimi odložitvami izreka kazni, alternativnimi sankcijami in odločbami o pogojnem odpustu je povečati možnosti za ponovno vključitev obsojene osebe v družbo, tako da se ji omogoči vzdrževanje družinskih, jezikovnih, kulturnih in drugih vezi, pa tudi izboljšati spremljanje izpolnjevanja spremljevalnih ukrepov in alternativnih sankcij ter tako preprečiti povratništvo in ustrezno upoštevati varstvo žrtev in širše javnosti.

[…]

(24) Ker ciljev tega okvirnega sklepa, in sicer olajšati socialno rehabilitacijo obsojene osebe in izboljšati varstvo žrtev in širše javnosti ter olajšati uporabo primernih spremljevalnih ukrepov in alternativnih sankcij v primeru storilcev kaznivih dejanj, ki ne prebivajo v državi izreka obsodbe, države članice zaradi čezmejne narave zadevnih situacij ne morejo zadovoljivo doseči in ker te cilje zaradi obsega ukrepov lažje doseže Unija, Unija lahko sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti […]“

4 Člen 1(1) in (2) tega okvirnega sklepa določa:

„1. Namen tega okvirnega sklepa je olajšati socialno rehabilitacijo obsojene osebe in izboljšati varstvo žrtev in širše javnosti ter olajšati uporabo primernih spremljevalnih ukrepov in alternativnih sankcij v primeru storilcev kaznivih dejanj, ki ne prebivajo v državi izreka obsodbe. Da bi dosegli te cilje, ta okvirni sklep določa pravila, po katerih država članica, ki ni država članica, v kateri je bila zadevna oseba obsojena, prizna sodbe in, kjer je to primerno, pogojne odločbe in nadzoruje spremljevalne ukrepe, naložene na podlagi sodbe, ali alternativne sankcije iz take sodbe ter sprejema vse druge odločitve v zvezi s to sodbo, razen če je to v okvirnem sklepu določeno drugače.

2. Ta okvirni sklep se uporablja le za:

(a) priznavanje sodb in, kjer je to primerno, pogojnih odločb;

(b) prenos odgovornosti za nadzorstvo nad spremljevalnimi ukrepi in alternativnimi sankcijami;

(c) vse druge odločitve, povezane z odločitvami iz točk (a) in (b),

kot je opisano in določeno v tem okvirnemu sklepu.“

5 V členu 2, točke od (1) do (4) in (7), tega okvirnega sklepa je določeno:

„V tem okvirnem sklepu:

1. ‚sodba' pomeni pravnomočno odločbo ali odredbo sodišča države izdajateljice, s katero se ugotavlja, da je fizična oseba storila kaznivo dejanje, in izreka:
   (a) kazen zapora ali vsak ukrep, ki vključuje odvzem prostosti, če je bil pogojni odpust odobren na podlagi te sodbe ali z nadaljnjo pogojno odločbo;
   (b) pogojno kazen;
   (c) pogojno odložitev izreka kazni;
   (d) alternativno sankcijo;

2. ‚pogojna kazen' pomeni izrek kazni zapora ali ukrep, ki vključuje odvzem prostosti, katerega izvršitev je bila delno ali v celoti pogojno odložena ob izreku sodbe z določitvijo enega ali več spremljevalnih ukrepov. Taki ukrepi se lahko vključijo v samo sodbo ali določijo v ločeni pogojni odločbi, ki jo sprejme pristojni organ;

3. ‚pogojna odložitev izreka kazni' pomeni sodbo, s katero je bil izrek kazni pogojno odložen z določitvijo enega ali več spremljevalnih ukrepov, ali s katero se namesto kazni zapora ali ukrepa, ki vključuje odvzem prostosti, naloži enega ali več spremljevalnih ukrepov; tovrstni spremljevalni ukrepi se lahko vključijo v samo sodbo ali določijo v ločeni pogojni odločbi, ki jo sprejme pristojni organ;

4. ‚alternativna sankcija' pomeni sankcijo, ki izreka obveznost ali navodilo, ki pa ni kazen zapora, ukrep, ki vključuje odvzem prostosti, ali denarna kazen;

[…]

7. ‚spremljevalni ukrepi' pomenijo obveznosti in navodila, ki jih fizični osebi izreka pristojni organ v skladu z nacionalno zakonodajo države izdajateljice v zvezi s pogojno kaznijo, pogojno odložitvijo izreka kazni ali pogojnim odpustom."

6 Člen 4 tega okvirnega sklepa določa:

„1. Ta okvirni sklep se uporablja za naslednje spremljevalne ukrepe ali alternativne sankcije:

(a) obveznost obsojene osebe, da o vsaki spremembi prebivališča ali delovnega mesta obvesti določen organ;

(b) obveznost, da v nekatere kraje ali opredeljena območja v državi izdajateljici ali državi izvršiteljici ne sme vstopiti;

[…]

(d) navodila glede vedenja, prebivanja, izobraževanja in usposabljanja, preživljanja prostega časa, ali ki vsebujejo omejitve ali načine opravljanja poklicne dejavnosti;

[…]

(f) obveznost izogibanja določenim osebam;

(g) obveznost izogibanja določenim predmetom, ki jih je obsojena oseba uporabila ali bi jih lahko uporabila za storitev kaznivega dejanja;

[…]

2. Pri izvajanju tega okvirnega sklepa vsaka država članica uradno obvesti generalni sekretariat Sveta, nad katerimi spremljevalnimi ukrepi in alternativnimi sankcijami, poleg tistih iz odstavka 1, je pripravljena izvajati nadzorstvo. Generalni sekretariat omogoči vsem državam članicam in Komisiji dostop do prejetih informacij.“

7 Člen 6(1) in (2) Okvirnega sklepa 2008/947 določa:

„1. Kadar pristojni organ države izdajateljice v skladu s členom 5(1) ali (2) sodbo in, če je ustrezno, pogojno odločbo posreduje drugi državi članici, zagotovi, da se ta posreduje skupaj s potrdilom, za katero se uporabi standardni obrazec iz Priloge I.

2. Pristojni organ države izdajateljice posreduje sodbo in, če je ustrezno, pogojno odločbo skupaj s potrdilom iz odstavka 1 neposredno pristojnemu organu države izvršiteljice, in sicer na poljuben način, ki ohrani pisni zapis v taki obliki, da lahko država izvršiteljica ugotovi verodostojnost sodbe. Izvirnik sodbe in, če je ustrezno, pogojne odločbe ali overjene kopije, pa tudi izvirnik potrdila se na zahtevo pošljejo pristojnemu organu države izvršiteljice. Tudi vsa uradna obvestila se izmenjujejo neposredno med omenjenima pristojnima organoma.“

8 Člen 8(2) tega okvirnega sklepa določa:

„Kadar je potrdilo iz člena 6(1) nepopolno ali očitno ne ustreza sodbi ali, če je ustrezno, pogojni odločbi, pristojni organ države izvršiteljice lahko odloži odločbo o priznanju sodbe in, če je ustrezno, pogojne odločbe, dokler potrdilo iz člena 6(1) ni dopolnjeno ali popravljeno v razumnem roku.“

9 Člen 11(1)(a) in (3) navedenega okvirnega sklepa določa:

„1. Pristojni organ države izvršiteljice lahko zavrne priznanje sodbe ali, če je ustrezno, pogojne odločbe ter zagotavljanje nadzorstva nad spremljevalnimi ukrepi ali alternativnimi sankcijami:

(a) če je potrdilo iz člena 6(1) nepopolno ali očitno ne ustreza sodbi ali pogojni odločbi ter ni dopolnjeno ali popravljeno v razumnem roku, ki ga določi pristojni organ države izvršiteljice;

[…]

3. Preden pristojni organ države izvršiteljice v primerih iz odstavkov 1(a), (b), (c), (h), (i), (j) in (k) odloči, da ne bo priznal sodbe ali, če je ustrezno, pogojne odločbe in prevzel odgovornosti za nadzorstvo nad spremljevalnimi ukrepi in alternativnimi sankcijami, se na ustrezen način posvetuje s pristojnim organom države izdajateljice in ga, kadar je ustrezno, zaprosi, da mu brez odlašanja posreduje kakršne koli potrebne dodatne informacije.“

10 Člen 14(1) tega okvirnega sklepa določa:

„Pristojni organ države izvršiteljice je pristojen za vse nadaljnje odločitve glede pogojne kazni, pogojnega odpusta, pogojne odložitve izreka kazni in alternativne sankcije, zlasti v primeru nespoštovanja spremljevalnega ukrepa ali alternativne sankcije ali pa če obsojena oseba zagreši novo kaznivo dejanje.

Te nadaljnje odločitve vključujejo zlasti:

(a) spremembo obveznosti ali navodil iz spremljevalnega ukrepa ali alternativne sankcije ali spremembo trajanja preizkusne dobe;

(b) preklic odložitve izvršitve sodbe ali preklic odločbe o pogojnem odpustu in

(c) izrek kazni zapora ali ukrepa, ki vključuje odvzem prostosti, v primeru alternativne sankcije ali pogojne odložitve izreka kazni.“

11 Člen 20(2) Okvirnega sklepa 2008/947 določa:

„Če v državi izdajateljici poteka nov kazenski postopek zoper zadevno osebo, lahko pristojni organ države izdajateljice zaprosi pristojni organ države izvršiteljice, naj pristojnost za nadzorstvo nad spremljevalnimi ukrepi ali alternativnimi sankcijami ter za vse nadaljnje odločitve v zvezi s sodbo prenese spet na pristojni organ države izdajateljice. V tem primeru lahko pristojni organ države izvršiteljice pristojnost prenese nazaj na organ države izdajateljice.“

Estonsko pravo

12 Člen 73(1) Karistusseadustik (kazenski zakonik) določa:

„Če sodišče ob upoštevanju okoliščin v zvezi s storjenim kaznivim dejanjem in osebnostjo storilca kaznivega dejanja odloči, da storilcu kaznivega dejanja ni smiselno naložiti prestajanja kazni zapora, ki je bila izrečena za neko obdobje, ali plačila denarne kazni, lahko odredi, da se izvršitev izrečene kazni v celoti ali delno pogojno odloži. Izvršitev kazni se lahko v celoti pogojno odloži, če v posebnem delu tega zakonika ni določeno drugače. Pri pogojni odložitvi izvršitve kazni se izrečena kazen v celoti ali delno ne izvrši, če storilec kaznivega dejanja med preizkusno dobo, ki jo določi sodišče, ne stori novega naklepnega kaznivega dejanja, če v odstavkih 4 in 5 tega člena ni določeno drugače.“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

13 Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesa (sodišče okrožja Latgales mesta Riga) je s sodbo z dne 24. januarja 2017 A. P. obsodilo na kazen zapora treh let, katere izvršitev je bila odložena.

14 Justiitsministeerium (ministrstvo za pravosodje, Estonija) je 22. maja 2017 Harju Maakohus (prvostopenjsko sodišče v Harjuju, Estonija) poslalo predlog za priznanje in izvršitev te sodbe v Estoniji, ki so ga vložili pristojni latvijski organi.

15 Harju Maakohus (prvostopenjsko sodišče v Harjuju) je s sklepom z dne 16. februarja 2018 ugodilo temu predlogu.

16 S sklepom z dne 21. marca 2018 je Tallinna Ringkonnakohus (pritožbeno sodišče v Talinu, Estonija) po pritožbi, ki jo je vložil A. P., ta sklep potrdilo.

17 A. P. je zoper ta sklep vložil pritožbo pri predložitvenem sodišču.

18 To sodišče ob upoštevanju sodbe Rīgas pilsētas Latgage priekšpilsētas tiesa (sodišče okrožja Latgales mesta Riga) z dne 24. januarja 2017 meni, da je odložitev izvršitve kazni, na katero je bil obsojen A. P., pogojena le z obveznostjo nestoritve novega naklepnega kaznivega dejanja iz člena 73(1) estonskega kazenskega zakonika.

19 Predložitveno sodišče poleg tega meni, da taka obveznost ne ustreza nobenemu od spremljevalnih ukrepov ali alternativnih sankcij iz člena 4(1) Okvirnega sklepa 2008/947.

20 Ker estonsko pravo dopušča priznanja sodbe na podlagi tega okvirnega sklepa le v delu, v katerem nalaga vsaj enega od teh spremljevalnih ukrepov ali eno od teh alternativnih sankcij, se predložitveno sodišče sprašuje, ali je treba navedeni okvirni sklep razlagati tako, da določa priznanje sodbe, kakršna je ta, ki jo je 24. januarja 2017 izdalo Rīgas pilsētas Latcoles priekšpilsētas tiesa (sodišče okrožja Latgales mesta Riga).

21 V teh okoliščinah je Riigikohus (vrhovno sodišče, Estonija) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali sta priznanje sodbe države članice in nadzor nad njenim izvrševanjem v skladu z Okvirnim sklepom [2008/947], tudi če je bila s to sodbo osebi izvršitev kazni zapora pogojno odložena, ne da bi bile določene dodatne obveznosti, tako da je njena edina obveznost, da med preizkusno dobo ne stori novega naklepnega kaznivega dejanja (gre za pogojno kazen v smislu člena 73 estonskega kazenskega zakonika)?“

Vprašanje za predhodno odločanje

Dopustnost

22 Latvijska vlada trdi, da postavljeno vprašanje ni dopustno, ker predložitvena odločba temelji na napačni razlagi latvijskega prava, na podlagi česar bi bilo mogoče sklepati, da pred predložitvenim sodiščem ni dejanskega spora.

23 V zvezi s tem trdi, prvič, da predložitveno sodišče napačno meni, da bi se moral A. P. vzdržati le storitve novega naklepnega kaznivega dejanja med preizkusno dobo, ker je na podlagi latvijskega prava dopusten preklic odložitve tudi v primeru nenaklepnega kaznivega dejanja in ker to pravo osebam, ki so obsojene na pogojno kazen zapora, samodejno nalaga nekatere spremljevalne ukrepe.

24 Drugič, ta vlada trdi, da bi morala estonska sodišča na podlagi člena 8(2) ter člena 11(1)(a) in (3) Okvirnega sklepa 2008/947 sodišča odreditvene države pozvati, naj jim posredujejo vse informacije, potrebne za dopolnitev potrdila, ki je v skladu s členom 6(1) tega okvirnega sklepa priloženo sodbi, ki jo je posredoval pristojni latvijski organ. Če bi predložitveno sodišče ravnalo v skladu s to obveznostjo, bi po njenem mnenju ugotovilo, da v postopku v glavni stvari ni spora.

25 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča v okviru sodelovanja med Sodiščem in nacionalnimi sodišči, ki ga določa člen 267 PDEU, je le nacionalno sodišče, ki odloča o sporu in ki mora prevzeti odgovornost za sodno odločitev, pristojno, da ob upoštevanju posebnosti zadeve presodi potrebo po izdaji predhodne odločbe, da bi lahko izdalo sodbo, in tudi upoštevnost vprašanj, ki jih predloži Sodišču. Zato je Sodišče načeloma dolžno odločiti, če se postavljena vprašanja nanašajo na razlago prava Unije (sodba z dne 4. decembra 2018, Minister for Justice and Equality in Commissioner of An Garda Síochána, C-378/17, EU:C:2018:979, točka 26 in navedena sodna praksa).

26 Iz tega sledi, da za vprašanja, ki se nanašajo na pravo Unije, velja domneva upoštevnosti. Sodišče lahko zavrne odločanje o vprašanju za predhodno odločanje, ki ga postavi nacionalno sodišče, le takrat, kadar je očitno, da zahtevana razlaga prava Unije nima nikakršne zveze z dejanskim stanjem ali predmetom spora o glavni stvari, kadar gre za hipotetičen problem oziroma kadar Sodišče nima na voljo dejanskih in pravnih elementov, ki so potrebni, da bi lahko na postavljena vprašanja podalo koristne odgovore (sodba z dne 4. decembra 2018, Minister for Justice and Equality in Commissioner of An Garda Síochána, C-378/17, EU:C:2018:979, točka 27 in navedena sodna praksa).

27 Poleg tega mora Sodišče v okviru porazdelitve pristojnosti med sodišči Unije in nacionalnimi sodišči upoštevati dejanski in pravni okvir, v zvezi s katerim se zastavljajo vprašanja za predhodno odločanje, kot je opredeljeno v predložitvenem sklepu. Zato mora biti ne glede na očitke latvijske vlade glede presoje – ki je zajeta v predlogu za sprejetje odločbe – učinkov sodbe, s katero je bil A. P. obsojen na pogojno kazen zapora, preučitev tega predloga za sprejetje predhodne odločbe izvedena na podlagi te presoje (glej v tem smislu sodbo z dne 12. decembra 2019, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Združitev družine – sestra begunca), C-519/18, EU:C:2019:1070, točka 26 in navedena sodna praksa).

28 V teh okoliščinah trditve latvijske vlade, ki se nanaša na obstoj obveznosti estonskih sodišč, da pridobijo informacije od latvijskih sodišč, ni mogoče sprejeti. Predložitveno sodišče mora namreč ugotoviti, ali ima na voljo vse informacije, zahtevane z Okvirnim sklepom 2008/947, in zlasti, ali je treba dopolniti potrdilo iz člena 6 tega okvirnega sklepa. Ker je predložitveno sodišče menilo, da ima na voljo dovolj elementov, da na podlagi zadevnih določb nacionalnega prava določi učinke sodbe, s katero je bil A. P. obsojen na pogojno kazen zapora, Sodišče zato ni pristojno za izpodbijanje te presoje.

29 Iz navedenega izhaja, da trditve latvijske vlade ne zadostujejo za ugotovitev, da postavljeno vprašanje očitno nima nobene zveze z dejanskim stanjem ali predmetom spora v glavni stvari, in da s temi trditvami torej ni mogoče ovreči domneve upoštevnosti, ki velja za to vprašanje.

Vsebinska presoja

30 Predložitveno sodišče s svojim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 1(2) Okvirnega sklepa 2008/947 razlagati tako, da priznanje sodbe, s katero je bila izrečena kazen zapora in katere izvršitev je bila odložena pod edinim pogojem spoštovanja zakonske obveznosti nestoritve novega kaznivega dejanja med preizkusno dobo, spada na področje uporabe tega okvirnega sklepa.

31 Člen 1(2) Okvirnega sklepa 2008/947 določa, da se slednji uporablja le za priznavanje sodb in, če je to primerno, pogojnih odločb, za prenos odgovornosti za nadzorstvo nad spremljevalnimi ukrepi in alternativnimi sankcijami ter za vse druge odločitve, povezane s tem priznavanjem ali tem nadzorstvom.

32 Iz člena 2, točka 1, tega okvirnega sklepa izhaja, da izraz „sodba“ v smislu tega okvirnega sklepa pomeni pravnomočno odločbo ali odredbo sodišča države izdajateljice, s katero se ugotavlja, da je fizična oseba storila kaznivo dejanje, in izreka enega od ukrepov, naštetih v členu 2, točka 1, od (a) do (d), tega okvirnega sklepa.

33 Ker se postavljeno vprašanje nanaša na priznanje sodne odločbe, s katero je bila izrečena kazen zapora, katere izvršitev je bila odložena, je treba ugotoviti, ali je treba tako sodno odločbo šteti za sodbo v smislu člena 2, točka 1, Okvirnega sklepa 2008/947, na podlagi člena 2, točka 1, (b), tega okvirnega sklepa, ki se nanaša na sodne odločbe, s katerimi se izreče pogojna kazen.

34 Pojem „pogojna kazen“ je opredeljena v členu 2, točka 2 tega okvirnega sklepa in pomeni izrek kazni zapora ali ukrep, ki vključuje odvzem prostosti, katerega izvršitev je bila delno ali v celoti pogojno odložena ob izreku sodbe z določitvijo enega ali več spremljevalnih ukrepov.

35 Zato je treba ugotoviti, ali je obveznost nestoritve novega kaznivega dejanja med preizkusno dobo spremljevalni ukrep v smislu Okvirnega sklepa 2008/947.

36 V zvezi s tem iz člena 2(7) tega okvirnega sklepa izhaja, da so spremljevalni ukrepi v smislu tega okvirnega sklepa obveznosti in navodila, ki jih fizični osebi izreka pristojni organ v skladu z nacionalno zakonodajo države izdajateljice v zvezi s pogojno kaznijo, pogojno odložitvijo izreka kazni ali pogojnim odpustom.

37 Ker ta določba opredelitve „spremljevalni ukrepi“ v smislu tega okvirnega sklepa ne omejuje le na določene vrste obveznosti, se obveznost nestoritve novega kaznivega dejanja med preizkusno dobo torej lahko šteje za tak spremljevalni ukrep, če pomeni pogoj za odlog izvršitve kazni zapora.

38 Vendar člen 4(1) Okvirnega sklepa 2008/947 določa, da se uporablja za spremljevalne ukrepe ali alternativne sankcije, ki so v njem naštete, in torej načeloma omejuje njegovo področje uporabe na te spremljevalne ukrepe in alternativne sankcije.

39 Res je, da je mogoče to omejitev v nekaterih primerih izključiti, ker ima vsaka država članica na podlagi člena 4(2) tega okvirnega sklepa možnost, da sporoči druge spremljevalne ukrepe ali druge alternativne sankcije, ki jih je pripravljena nadzirati.

40 Vendar je iz predložitvene odločbe razvidno, da Republika Estonija te možnosti ni uporabila in da estonsko pravo določa le nadzor nad spremljevalnimi ukrepi ali alternativnimi sankcijami iz člena 4(1) Okvirnega sklepa 2008/947.

41 V tem okviru je treba navesti, da obveznost nestoritve novega kaznivega dejanja med preizkusno dobo ni izrecno navedena med kategorijami obveznosti in navodil, naštetih v tej določbi.

42 Vendar se člen 4(1)(d) tega okvirnega sklepa sklicuje na širšo kategorijo „navodil glede vedenja“.

43 Ker zadnjenavedeni izraz ni opredeljen v tem okvirnem sklepu, je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča določiti njegov pomen in obseg glede na njegov običajni pomen v vsakdanjem jeziku, pri čemer je treba upoštevati okvir, v katerem se uporablja, in cilje, ki jim sledi ureditev, katere del je (glej v tem smislu sodbo z dne 25. oktobra 2012, Ketelä, C-592/11, EU:C:2012:673, točka 51 in navedena sodna praksa).

44 V zvezi s tem je treba poudariti, prvič, da je treba obveznost, ki je naložena obsojeni osebi, da v preizkusni dobi ne stori novega kaznivega dejanja, ki pomeni navodilo za določitev vedenja te osebe, šteti za „navodilo glede vedenja“ v običajnem smislu, ki ga ima ta izraz v vsakdanjem jeziku.

45 Drugič, v okviru člena 4(1)(d) Okvirnega sklepa 2008/947 je navedeno tudi, da je treba to določbo razlagati tako, da med drugim zajema tako obveznost.

46 Prvič, če se predložitveno sodišče sprašuje o možnosti uporabe tega okvirnega sklepa v primeru navedene obveznosti, čeprav slednja po njegovem mnenju ne pomeni, da izvršitvena država članica izvaja ukrepe aktivnega nadzora, je treba ugotoviti, da več spremljevalnih ukrepov, navedenih v členu 4 tega okvirnega sklepa, ne zahteva nujno izvršitve teh ukrepov nadzorstva. To velja zlasti za obveznosti, da v nekatere kraje ali opredeljena območja ne sme vstopiti, da se izogiba določenim osebam ali da se izogiba določenim predmetom iz člena 4(1)(b), (f) in (g) tega okvirnega sklepa.

47 Drugič, člen 14(1), prvi pododstavek, Okvirnega sklepa 2008/947 določa, da je pristojni organ države članice izvršiteljice pristojen zlasti za sprejetje vseh nadaljnjih odločitev glede pogojne kazni, zlasti v primeru, če obsojena oseba zagreši novo kaznivo dejanje.

48 Kot izhaja iz člena 14(1)(a) in (b) tega okvirnega sklepa, lahko odločitve, sprejete v zvezi s tem, vključujejo spremembo spremljevalnega ukrepa, spremembo trajanja preizkusne dobe ali preklic odložitve.

49 Iz tega sledi, da je eden od učinkov priznanja sodbe, s katero je izrečena pogojna kazen, ta, da se pristojnemu organu države članice izvršiteljice podeli pristojnost za sprejetje ukrepov v zvezi s prvotno odobrenim odlogom, ki se zdijo potrebni, če obsojena oseba stori novo kaznivo dejanje.

50 V teh okoliščinah bi takšna razlaga seznama iz člena 4(1) Okvirnega sklepa 2008/947, v skladu s katero ta ne vsebuje obveznosti nestoritve novega kaznivega dejanja, pripeljala do paradoksalnega rezultata.

51 Takšna razlaga bi namreč pomenila, da bi bilo pooblastilo za sprejetje nadaljnjih ukrepov – če bi obsojena oseba storila novo kaznivo dejanje – pristojnemu organu države članice prebivališča nujno zavrnjeno, če sodba, s katero je izrečena pogojna kazen, ohranitev te odložitve veže izključno na spoštovanje te obveznosti. Ta pristojnost pa bi bila temu organu priznana, če bi za to odložitev veljala druga obveznost iz člena 4(1) Okvirnega sklepa 2008/947, ki ne bi bila neposredno povezana z morebitno storitvijo novega kaznivega dejanja. Zadnjenavedena rešitev bi prišla v poštev zlasti v primeru zelo omejenega obsega te druge obveznosti, kot je obveznost obveščanja posebnega organa o kakršni koli spremembi naslova ali delovnega mesta, ki je določena v členu 4(1)(a) tega okvirnega sklepa, oziroma če navedena druga obveznost nima nobene zveze z državo članico izvršiteljico, kot je obveznost, da ne sme vstopiti na nekatera območja v državi članici izdajateljici, iz člena 4(1)(b) tega okvirnega sklepa.

52 Tretjič, dopustitev možnosti, da se v skladu z Okvirnim sklepom 2008/947 prizna sodba, s katero je izrečena pogojna kazen, kadar je izvršitev te kazni odložena le pod pogojem nestoritve novega kaznivega dejanja, lahko prispeva k uresničevanju ciljev, ki jim sledi ta okvirni sklep. Iz člena 1(1) ter uvodnih izjav 8 in 24 namreč izhaja, da ta okvirni sklep sledi trem dodatnim ciljem, in sicer olajšati socialno rehabilitacijo obsojenih oseb, izboljšati varstvo žrtev in širše javnosti s preprečevanjem povratništva ter olajšati uporabo ustreznih spremljevalnih ukrepov in ustreznih alternativnih sankcij v primeru storilcev kaznivih dejanj, ki ne prebivajo v državi izreka obsodbe.

53 Natančneje, organi države članice, v kateri obsojena oseba prebiva, so praviloma bolj sposobni nadzirati spoštovanje te obveznosti in izpeljati posledice iz njene morebitne kršitve, saj so načeloma v boljšem položaju za presojo narave te kršitve, položaja njenega storilca in možnosti njegove rehabilitacije.

54 Poleg tega je treba ugotoviti, da je namen povezave med odložitvijo izvršitve kazni in obveznostjo nestoritve novega kaznivega dejanja preprečevanje povratništva. Tako lahko to, da se pristojnemu organu države članice prebivališča omogoči, da izpelje posledice v zvezi z morebitno kršitvijo te obveznosti, prispeva k uresničitvi cilja varstva žrtev in širše javnosti.

55 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je obveznost nestoritve novega kaznivega dejanja med preizkusno dobo načeloma lahko spremljevalni ukrep v smislu člena 2, točka 7, Okvirnega sklepa 2008/947, če pomeni pogoj za odložitev izvršitve zaporne kazni.

56 Vendar je treba poudariti, da člen 2, točka 2, tega okvirnega sklepa določa, da se spremljevalni ukrepi v zvezi s pogojno kaznijo lahko vključijo že v sodbo oziroma se določijo v ločeni pogojni odločbi, ki jo sprejme pristojni organ.

57 Poleg tega iz člena 2, točka 7, navedenega okvirnega sklepa izhaja, da spremljevalne ukrepe, na katere se slednji sklicuje, po definiciji „izreka pristojni organ“.

58 Iz tega sledi, da mora pristojni organ države članice izdajateljice določiti pogoje za odlog izvršitve izrečene kazni ali ukrepa, ki vključuje odvzem prostosti, tako da lahko organi države članice izvršiteljice na podlagi sodbe ali pogojne odločbe opredelijo spremljevalne ukrepe, ki so bili naloženi obsojeni osebi. Predložitveno sodišče mora preveriti, ali je ob upoštevanju elementov iz posredovane sodbe tako v zadevi iz postopka v glavni stvari.

59 Glede na vse zgornje preudarke je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 1(2) Okvirnega sklepa 2008/947 v povezavi z njegovim členom 4(1)(d) razlagati tako, da priznanje sodbe, s katero je bila izrečena kazen zapora in katere izvršitev je bila odložena pod edinim pogojem

spoštovanja zakonske obveznosti nestoritve novega kaznivega dejanja med preizkusno dobo, spada na področje uporabe tega okvirnega sklepa, če ta zakonska obveznost izhaja iz te sodbe ali pogojne odločbe, izdane na podlagi te sodbe, kar mora preveriti predložitveno sodišče.

Stroški

60 Ker je ta postopek za stranke v postopku ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

Člen 1(2) Okvirnega sklepa Sveta 2008/947/PNZ z dne 27. novembra 2008 o uporabi načela vzajemnega priznavanja sodb in pogojnih odločb zaradi zagotavljanja nadzorstva nad spremljevalnimi ukrepi in alternativnimi sankcijami, v povezavi z njegovim členom 4(1)(d), je treba razlagati tako, da priznanje sodbe, s katero je bila izrečena kazen zapora in katere izvršitev je bila odložena pod edinim pogojem spoštovanja zakonske obveznosti nestoritve novega kaznivega dejanja med preizkusno dobo, spada na področje uporabe tega okvirnega sklepa, če ta zakonska obveznost izhaja iz te sodbe ali pogojne odločbe, izdane na podlagi te sodbe, kar mora preveriti predložitveno sodišče.

Podpisi